

LES ROSES DE SANT MAGÍ

Sant Magí, nostre eremita,
torna cada any a l'agost.
La seva aigua brolla dolça,
al darrera de l'església,
a la plaça del seu nom.

Tan petita i recollida
que una vela l'aixopluga,
com un cor.

Vela blanca, vela blanca,
volandera, que la brisa
balandreja, juganera,
d'amorosa devoció,
sobre els fidels de Cervera,
de la missa matinera,
el matí de Sant Magí.

Vela blanca, vela blanca,
volandera,
escolta aquesta cançó:

Segons diu la tradició,
fidedigna i comentada,
que el nen de cal Tribo escampa,
van créixer unes roses blanques,
puntejades de vermell,
que evocaven la sang santa
del nostre gloriós Magí.

El dilluns de Pentecosta,
un dia de maig radiant,
i de plena floració,
el nen de cal Tribo viatja,
a Queralt, Santa Coloma,
en la confiada recerca
de les roses maculades
que la veu amiga anuncia.

No hi són, no. Ja no les troba.
Des de l'antigor hi creixien.
Ara ocupa una piscina
aquell lloc privilegiat
de les roses misterioses.

Vela blanca, vela blanca,
volandera, que la brisa
balandreja, juganera,
d'amorosa devoció,
escolta com les campanes,
de Sant Magí anomenades,
de Llorenç del Penedès,
i de Cervera,
bateguen agermanades,
propagant per les contrades
la llavor d'aquelles roses
maculades.

Vela blanca, vela blanca,
volandera,
de Sant Magí
i de Cervera.

Rosa Fabregat